

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/6/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6722205170
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6722205170.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX C., D. XXX/X, občan SR, právne zastúpeného: E. F. G., advokát, advokátska kancelária 960 01 Zvolen, Stráž 223, IČO: 42 316 880, proti žalovanému: H. I., IČO: XX XXX XXX, so sídlom XXX XX J., J. XXXX, o vydanie vecí, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 18C/84/2022-304 zo dňa 18. októbra 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktoré bude vydané súdnym úradníkom súdu prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že žalovaný je povinný vydať žalobcovi hnutelné veci uvedené vo výroku rozsudku v súdom určenej lehote a povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia o ich výške. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal vydania predmetných hnutelných vecí na tom skutkovom základe, že je vlastníkom týchto vecí na základe kúpnej zmluvy zo dňa 10. 05. 2017 uzavretej s pôvodnou vlastníčkou K. C. H., a na základe kúpnej zmluvy zo dňa 11. 09. 2021 uzavretej s pôvodným vlastníkom, spoločnosťou KOVO-RM, s. r. o. J.. Predmetné hnutelné veci – obrábacie stroje sú umiestnené v nebytových priestoroch žalovaného, ktorý na základe zmluvy o nájme zo dňa 30. 09. 2012 tieto priestory prenajímal spoločnosti KOVOVÝROBA Hriňová s. r. o. (ďalej „nájomca“). Žalobca ako požičiavateľ prenechal predmetné obrábacie stroje do bezodplatného dočasného užívania spoločnosti KOVOVÝROBA Hriňová s. r. o. na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 15. 05. 2017 a 17. 09. 2021. Dňa 24. 09. 2021 chcel nájomca premiestniť obrábacie stroje do nových priestorov, v ktorých plánoval spustiť prevádzku, s čím žalobca súhlasil. Toho istého dňa však došlo k faktickému zadržaniu týchto strojov žalovaným, ktorý si uplatnil zádržné právo titulom údajnej splatnej pohľadávky voči nájomcovi, označenej ako zmluvná pokuta vo výške 40.000,- eur, neskôr aj nedoplatok na elektrine 121,49 eur. Žalovaný dňa 24. 09. 2001 pristavil úžitkové vozidlo pred vchod do priestorov nájmu tak, aby fyzicky znemožnil nákladnému žerjavu naložiť obrábacie stroje na nákladné auto. Následne vypracoval jednostranný právny úkon Odstúpenie od zmluvy o prenájme nebytových priestorov z 24. 09. 2021, ktorý bol nájomcovi doručený po dátume 24. 09. 2021. Žalovaný vydanie obrábacích strojov podmieňoval úhradou dlhu za nájomcu. Žalovaný predmetné veci nevydal ani po výzve zo dňa 04. 02. 2022 a ani po doručení mu predžalobnej výzvy.

2. Žalovaný v písomnej reakcii na žalobu namietol aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, poprel, že by bol žalobca vlastníkom strojov, ktoré požaduje vydať. Predložené kúpne zmluvy považoval len za právne úkony naoko, a teda zo zákona neplatné. Poukázal na to, že napríklad stroj – preťahovačka STANKO 7523 výrobné č. 794 sa uvádza v roku 2014 v Zmluve o zriadení záložného práva na hnutelnú vec uzavretú medzi žalovaným a nájomcom v čase, keď nájomca dlhoval žalovanému značnú sumu, kde nájomca ako záložca prehlásil predmetné veci za svoj majetok a rovnako tak v zmluve zo dňa 26. 04. 2017. To sa týkalo aj ďalších strojov CNC sústruh KIA SKT21, brúska na guľato, výr. č. 0211957, brúska na plocho, výr. č. 362642, obrázačka, výr. č. XXX, preťahovačka výr. č. 794. Žalovaný tvrdil, že má vedomosť ako nájomca nadobudol predmetné stroje, konkrétne preťahovačku vodorovnú od spoločnosti ZŤS Hriňová, preťahovačku zvislú zo spoločnosti JIHOSTROJ České Budějovice, ostatné stroje zo ZŤS Vikanová. Stroj CNC – obrábacie centrum HYUNDAI F 400 mal nadobudnúť nájomca, ktorý si ho kúpil na leasing, ktorý ale riadne neplatil, a preto previedol leasing na spoločnosť KOVO-RM, s. r. o. J., ktorej konateľom je švager konateľa nájomcu. Predmetné kúpne zmluvy žalovaný považoval za uzavreté v rozpore s dobrými mravmi a obchádzajúce zákon, a teda neplatné. Podľa jeho názoru, podľa súdnej praxe zádržné právo môže vzniknúť aj na zabezpečenie pohľadávky, ktorú má veriteľ voči osobe, ktorá nie je vlastníkom zadržanej veci, ktorú podľa platnej zmluvy alebo z iného právneho dôvodu prevzal a je povinný ju vždy vrátiť tomu, kto mu ju odovzdal, ibaže by bolo dohodnuté vrátenie veci niekomu inému. Zákon od toho, kto je povinný vydať cudziu hnutelnú vec, nevyžaduje, aby posudzoval vlastnícke či iné právo.

3. Okresný súd po vykonanom dokazovaní, a to či už listinnými dôkazmi alebo svedeckými výpoveďami, zistil, že žalobca vlastníctvo k označeným hnutelným veciam dokladoval kúpnyimi zmluvami, ktorými nadobudol predmetné hnutelné veci od predchádzajúcich vlastníkov, a to kúpnu zmluvou zo dňa 11. 09. 2021, ktorou odkúpil CNC – obrábacie centrum HYUNDAI F 400 od spoločnosti KOVO-RM, s. r. o. a kúpnu zmluvou zo dňa 10. 05. 2017, ktorou ostatné hnutelné veci spolu s ďalšími vecami odkúpil od predchádzajúcej vlastníčky K. H.. Na tvrdenie žalovaného, že predmetné zmluvy boli uzavreté tzv. „naoko“ s úmyslom zabrániť žalovanému realizáciu zádržného práva, okresný súd poukázal na to, že nebolo sporné, že nájomca predmetné stroje využíval v prenajatých priestoroch od žalovaného aj v čase pred tým ako ich vlastnícky nadobudol žalobca. Táto skutočnosť sama o sebe však nesvedčí len o vlastníckom vzťahu, nájomca ich mohol využívať aj ako oprávnený detentor, čo napokon aj preukázal zmluvami o výpožičke uzavretými so žalobcom. Súd právny režim predmetných hnutelných vecí od úplného počiatku ich využívania považoval za irelevantný, nakoľko táto skutočnosť nemá podstatný vplyv na posúdenie nároku žalobcu v prejednávanej veci. Pokiaľ žalovaný dôvodil, že ohľadne hnutelných vecí bola uzavretá medzi žalovaným a nájomcom záložná zmluva zo dňa 30. 09. 2014, kde predmet zálohu okrem iných bola aj preťahovačka výr. č. XXX, nájomca prehlásil, že je výhradným vlastníkom týchto strojov. Záložná zmluva slúžila na zabezpečenie pohľadávky zo zmluvy o nájme, a to pohľadávky na nájomnom. Následne došlo k uzavretiu zmluvy o zriadení záložného práva dňa 26. 04. 2017, ktorej predmetom bol rovnaký záloh a rovnako nájomca prehlásil, že je výhradným vlastníkom týchto strojov. Záložná zmluva bola uzavretá na zabezpečenie pohľadávky jednou zo zmlúv o prenájme nebytových priestorov, ale aj zo zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy, ktorá súvisela s nájomnou zmluvou, boli ňou zabezpečené aj prípadné budúce pohľadávky vyplývajúce z týchto právnych vzťahov. Predmetom zálohu v uvedených záložných zmluvách bol z hnutelných vecí, ktoré sú predmetom tohto sporu, len jediný pracovný stroj – preťahovačka výr. č. 794. K tejto okolnosti žalobca poukázal na výpoveď svedka H. a listinné doklady, podľa ktorých predmetný stroj mal byť vo vlastníctve nájomcu v čase podpisu záložných zmlúv, neskôr však došlo k zmene vo vlastníctve. Ostatných strojov sa záložné zmluvy netýkali, preto ani tento dôvod súd nehodnotil ako dôkaz na preukázanie vlastníctva nájomcu k dotknutým pracovným strojom.

4. Pokiaľ žalovaný na podporu toho, že práve nájomca sa správal ako vlastník vecí, čo malo vyplynúť z e-mailu z 29. 04. 2021, ktorý mu bol zaslaný zo strany nájomcu, kde navrhoval počas rokovaní možnosť vloženia strojov do spoločnosti žalovaného za účelom vyriešenia otázok prenájmu nebytových priestorov, okresný súd uviedol, že obsahom e-mailu bol návrh nájomcu na vyriešenie situácie ohľadom jeho nájmu, kde síce ponúkol ako vklad do spoločnosti žalovaného „stroje“, tieto však bližšie nešpecifikoval, a teda nie je preukázaná tá skutočnosť, že ponuka sa týkala práve pracovných strojov, ktoré sú predmetom tohto konania. Nájomca disponoval aj inými hnutelnými vecami – strojmi, ktoré sú uvedené napríklad v záložných zmluvách. Že práve nájomca sa považoval za vlastníka predmetných strojov žalovaný vyvodzoval z jeho správania po zadržaní strojov, kedy práve nájomca ho oslovil na vydanie vecí a žalobca sa objavil až neskôr s požiadavkou o vydanie vecí s tvrdením, že je ich vlastníkom.

Vlastníctvo preukazoval až v trestnom konaní, ktoré súviselo so zadržaním vecí, žalobca predkladal kúpne zmluvy, ktoré však žalovaný považuje za neplatné.

5. Okresný súd ďalej v dôvodoch rozsudku poukázal na to, že žalobca na vysvetlenie uzatvorenia kúpnych zmlúv uviedol, že pán K. H. (konateľ nájomcu, ktorého pozná dlhé roky ako kamarát) ho oslovil v roku 2017 s výhodným predajom strojov. V tom čase žalobca pracoval ako príslušník policajného zboru. Z dôvodu služobného pomeru sám nemohol podnikat' ani mať iný príjem, už v tom čase však uvažoval, že v roku 2021 mohol ísť na výsluhový dôchodok a mal k dispozícii finančné prostriedky spolu s manželkou, ktoré chceli vhodne investovať a predmetná investícia mu prišla ako vhodná. S pani H. došlo k dohode o kúpnej cene, bola uzavretá kúpna zmluva a zároveň sa dohodol s K. H., že stroje, ktoré dovtedy menovaný aj využíval vo svojich priestoroch, zostanú naďalej u neho s tým, že ich môže naďalej bezodplatne využívať. Žalobca uviedol, že práve preto došlo k uzavretiu zmluvy o bezodplatnej výpožičke, že v tom čase on sám nemal kde tieto stroje umiestniť, nemohol ich sám využívať a ich stáťím by mohlo dôjsť k znehodnoteniu strojov. Výpožička bola dohodnutá na dobu určitú. V júni 2021 žalobcovi K. H. sprostredkoval ponuku na odpredaj CNC stroja za dobrú cenu, kontaktoval ho s pánom L., pričom žalobca sa spoľahol na informáciu od K. H. a rozhodol sa pre kúpu stroja. V tom čase ešte sám nepodnikal, preto sa dohodol s K. H. rovnako na bezodplatnej výpožičke uvedeného stroja, na ktorom vtedy K. H. pracoval. K odpredaju CNC – obrábacieho stroja zn. HYUNDAI vypovedal aj svedok H. L., ktorý uviedol, že je v príbuzenskom vzťahu s pánom K. H. a manželka svedka a manželka pána H. ho oslovili, že by prevzal splácanie leasingu predmetného stroja po K. H., ktorý nie je schopný stroj splácať. Rozhodol sa odkúpiť predmetný stroj od spoločnosti PROFIKA a zároveň sa dohodol s K. H., že tento stroj bude naďalej využívať pán H. pre svoje účely a zároveň bude vykonávať práce aj v prospech spoločnosti H. L.. Svedok L. preukázal, že po dosplácaní leasingu nadobudol predmetný stroj do svojho výlučného vlastníctva, pán L. podnikal v oblasti strojárstva, ale nemá priestory, kde by mohol stroj umiestniť. Po COVID-e mu klesli tržby, mal aj rodinné problémy a K. H. mu oznámil, že chce odísť z priestorov, kde bol stroj umiestnený. Zároveň mu pán H. sprostredkoval osobu žalobcu, s ktorým sa dohodli na odkúpení stroja. Kúpnu zmluvu podpísali, kúpna cena bola riadne vyplatená, z predaja odviezol DPH, na preukázanie tejto skutočnosti súdu predložil daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobie 9/2021 vrátane kontrolného výkazu, kde bola evidovaná položka predmetného stroja. Okolnosti predaja CNC stroja potvrdil svedok K. H., ktorý potvrdil, že stroje používal na základe zmluvy o užívaní od firmy KOVO-RM, s. r. o., a že daný stroj získala pôvodne jeho spoločnosť na leasing, avšak pre zlú finančnú situáciu nevedel splácať leasingové splátky, a preto došlo k odkúpeniu stroja pánom L.. Rovnako potvrdil, že mal v užívaní aj ostatné stroje, ktoré sú predmetom tohto konania, a to na základe zmluvy o užívaní bezodplatne. Tieto stroje vlastnila K. H. a bolo dojednané, že práve spoločnosť svedka H. tieto stroje od nej odkúpi. Pre finančné problémy však napokon neuhradili kúpnu cenu a K. H. od uzavretia kúpnej zmluvy odstúpila, čo bolo v roku 2017, čím sa opätovne stala vlastníčkou strojov. Tieto potom nadobudol žalobca, od ktorého mala firma svedka tieto stroje k dispozícii na základe Zmluvy o výpožičke. Na základe vyššie uvedených skutkových tvrdení a dôkazov okresný súd dospel k záveru, že žalobca nadobudol predmetné hnutelné veci platne. Zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že či už žalobca, ako kupujúci, alebo predchádzajúci vlastníci strojov, ako predávajúci, nemali skutočný a vážny záujem o predaj hnutelných vecí, t.j. že právne úkony – kúpa pracovných strojov, by trpeli vadou právneho úkonu – nedostatkom skutočnej vôle k prevodu vlastníctva dotknutých strojov z pôvodného vlastníka na žalobcu za dojednanú kúpnu cenu a teda, že by sa jednalo o simuláciu právneho úkonu. Vo vzťahu k predaju CNS stroja zn. HYUNDAI vypovedal predchádzajúci vlastník – zástupca spoločnosti KOVO-RM, s. r. o., ktorý potvrdil, že mal záujem o predaj tohto stroja. Bližšie uviedol okolnosti nadobudnutia jeho vlastníckeho práva, ktoré zdôvodnil tým, že odkúpením stroja nielen pomohol K. H., ktorý sám nebol schopný splácať leasing na tento stroj, ale aj pre vlastný hospodársky prospech, kedy následne tento stroj zapožičal spoločnosti KOVOVÝROBA Hriňová s. r. o. s tým, že do výšky leasingových splátok mu mala táto spoločnosť poskytovať služby na tomto stroji bezodplatne a zároveň súhlasil, aby spoločnosť KOVOVÝROBA Hriňová s. r. o. zároveň používala stroj aj pre vlastnú potrebu. Súd nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by sa predmetným právny úkonom mal obchádzať zákon alebo, že by bol v rozpore s dobrými mravmi. Zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že by vlastníkom predmetného stroja mal byť kedykoľvek v minulosti nájomca, hoci pravdou je, že nájomca od počiatku tento stroj využíval. Z výpovede svedka L. jednoznačne vyplývalo, že sa necíti byť vlastníkom stroja CNC zn. HYUNDAI, sám potvrdil, že vážne a slobodne uzavrel zmluvu o odpredaji tohto stroja žalobcovi za dohodnutých podmienok, ktoré aj bližšie vysvetlil. Vo vzťahu k ostatným strojom žalobca ozrejmil okolnosti a dôvody uzavretia kúpnej zmluvy, ktoré súd považoval za logické, žalovaný nepreukázal ním tvrdý dôvod neplatnosti predložených kúpnych zmlúv, ktorými žalobca preukázal

svoje vlastnícke právo k dotknutým pracovným strojom, a teda aj aktívnu legitímáciu v tomto konaní. Súd ďalšie dokazovanie v tomto smere považoval za nehospodárne a nedôvodné.

6. Následne okresný súd skúmal, či v súdnej veci boli dodržané zákonné podmienky pre realizáciu zádržného práva žalovaným podľa § 151s a nasl. Občianskeho zákonníka. Zistil, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný realizoval zádržné právo dňa 21. 09. 2021 v čase, keď nájomca vypratával prenajaté nebytové priestory a nebolo sporné, že predmetné hnutelné veci dlhodobo využíval nájomca v prenajatých priestoroch na účely podnikania. Žalovaný tvrdil, že mal právo zadržať veci, ktoré nájomca vynášal z prenajatých nebytových priestorov, pretože mal voči nemu pohľadávku na odstupnom vo výške 40.000,- eur vyplývajúcu zo zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, ktorá súvisela s nájomnou zmluvou. Súd dospel k záveru, že žalovaný nerealizoval zádržné právo v zmysle ustanovenia § 672 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z tohto ustanovenia vyplýva, že prenajímateľ môže zadržať veci, ak sa nájomca sťahuje alebo sú veci odstraňované len pre prípad, že nájomné nie je zaplatené, o čo v danom prípade nešlo. Tzn., že zadržať hnutelné veci, ktoré sú v prenajatej nehnuteľnosti a nájomca ich odstraňuje, môže prenajímateľ oprávnene zadržať len výlučne pre tento zákonný dôvod nie pre iný. Pokiaľ sa žalovaný bránil, že zadržal veci oprávnene, keďže sa jednalo o veci, ktoré vniesol do jemu vlastnícky patriacej nehnuteľnosti nájomca na základe nájomnej zmluvy, zo žiadneho ustanovenia právnych predpisov nevyplýva, že by vnesením hnutelných vecí do prenajatých nebytových priestorov mal žalovaný tieto hnutelné veci vo svojej oprávnenej držbe a žalovaný mohol oprávnene realizovať zádržné právo len pri splnení podmienok ustanovenia § 6472 ods. 2 O. z. Nemožno zadržiavať vec svojvoľne. Žalovaný postupom, kedy pristavením motorového vozidla pred nakladaciu rampu pre nakladanie strojov zabránil nájomcovi v odnesení vecí, ktoré tam nájomca vniesol, konal svojvoľne, a teda nebol splnená podmienka oprávnenej držby, a teda zákonnej realizácie zádržného práva podľa § 151s ods. 1 Občianskeho zákonníka. Keďže žalovaný nepreukázal na plnenie zákonných podmienok pre realizáciu zádržného práva vo vzťahu k dotknutým hnutelným veciam, žalovaný tieto veci zadržiava neoprávnene a z toho dôvodu mu súd uložil povinnosť ich vydať žalobcovi, ako vlastníkovi veci, v súdom určenej lehote.

7. Okresný súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 37 až 40 O. z., § 126 ods. 1, § 151s ods. 1, § 672 ods. 1, 2 O. z., podľa § 3 ods. 1, § 9 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP podľa pomeru úspechu vo veci.

8. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. a/, b/, e/, f/ a h/ CSP, teda že súd nesprávne vyriešil otázku existencie vecnej legitímácie žalobcu, súd postupoval nesprávne pri vykonávaní dôkazov a znemožnil ich riadne vykonanie, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, rozsudok okresného súdu považoval za arbitrárny a postup súdu a logiku vedúcu k rozhodnutiu za neprehľadnú. Žalovaný zopakoval svoje tvrdenia o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktoré predniesol v priebehu konania. Namietal procesné pochybenia pri výsluchu svedka L. H., namietal nevykonanie znaleckého dokazovania ohľadom platnosti kúpnych zmlúv, ktorými žalobca mal predmetné hnutelné veci nadobudnúť, namietal rozpory v posudzovaní dňa a miesta podpisu týchto zmlúv, znovu tvrdil, že tieto zmluvy sú právne úkony „naoko“, že sú neplatné a nie je rozhodné, či oprávnená strana je alebo nie je vlastníkom veci. Zadržať je možné tiež veci, ktoré sú vo vlastníctve tretej osoby, ktorá nemá žiadny priamy zmluvný vzťah voči osobe, ktorá vec zadržiava. Súd riadne neodôvodnil prečo dôkazy považoval za nesporné a spôsobilé založiť aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Rozsudok okresného súdu žiadal zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal na to, že žalovaný opakovane uvádza všetky tvrdenia, ku ktorým sa žalobca v priebehu konania na súde prvej inštancie podrobne vyjadril, a s ktorými sa prvoinštančný súd vypořiadal. K námietke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalobca uviedol, že k tomuto tvrdeniu sa podrobne vyjadril vo vyjadrení k replike žalovaného zo dňa 30. 01. 2023, kedy súdu vysvetlil, že záložné zmluvy sa týkali len žalovaných strojov a časového obdobia, ktoré predchádzalo uzatvoreniu kúpnych zmlúv, ktoré uzatváral žalobca. Žalobca dopytom na údajného záložcu podrobne vysvetlil dôvod týchto zmlúv a doložil súdu listinné dôkazy na podporu svojich tvrdení in concreto kúpnu zmluvu zo dňa 02. 02. 2017 a odstúpenie od kúpnej zmluvy zo

dňa 02. 05. 2017. Žalobca nadobudol obrábacie stroje dobromyseľne, je ich vlastníkom, k zmluve o zriadení záložného práva zo dňa 30. 09. 2014 a zo dňa 26. 04. 2017 za žalobca oboznámil prvýkrát v replike žalovaného, tieto nikdy v minulosti nevidel a uviedol, že v nich špecifikované stroje – brúska na guľato BUA 31, brúska na plocho BPH 20, CNC sústruh KIA SKT 21, obrážačka nie sú predmetom tohto konania. Dojednané záložné právo síce bolo zriadené písomnou zmluvou v zmysle § 134 ods. 1 O. z., ale nebolo nikdy registrované v Notárskom centrálnom registri záložných práv v zmysle § 151e ods. 1 O. z., a teda záložné právo k časti Obrábacích strojov nikdy nevzniklo. Žalobca doručil súdu prvej inštancie v prílohovej obálke originál kúpnej zmluvy zo dňa 10. 05. 2017 uzatvorenej medzi žalobcom a K. C. H., ako aj zo dňa 11. 09. 2021 uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou KOVO-RM, s. r. o. a originál zmluvy o výpožičke hnutelnej veci zo dňa 17. 09. 2021. Pravosť podpisov, dátumov uzatvorenia zmlúv a obsahu potvrdili duplicitne aj svedkovia počas konania (konateľ spoločnosti KOVO-RM, s. r. o. a svedok K. H.). Tvrdenie žalovaného, že súd prvej inštancie sa vôbec nevyporiadal s námietkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je zavádzajúce, účelové a v rozpore s objektívnou realitou. K nemožnosti vypočúť svedka L. H. žalobca uviedol, že tvrdenie žalovaného je v tomto smere nepravdivé a zavádzajúce, čo dokazuje samotná zápisnica z pojednávania zo dňa 01. 08. 2023 str. č. 12, kde svedok podrobne odpovedá na otázku a že skutočným problémom žalovaného je, že svedok neodpovedá na položenú otázku podľa jeho predstáv. Žalovaný účelovo predlžuje konanie za účelom spôsobenia čo najväčšej finančnej ujmy žalobcovi a čo najväčšieho znehodnotenia strojov. Ďalej žalobca poukázal na to, že súd nemôže vykonávať dôkazy, ktoré strany nenavrhlí a skutočnosť, že žalovaný spochybnil predložený dôkaz ústnym tvrdením, ktoré nie je podporené žiadnym ďalším dôkazom, nezakladá dôvod na iniciáciu vykonania dokazovania zo strany súdu, čím nie je ale obmedzená možnosť konajúceho súdu vziať tvrdenia žalovaného do úvahy pri hodnotení dôkazov. Žalobca nie je povinný vyvracať tvrdenie žalovaného spočívajúce v tom, že kúpne zmluvy antidatované, pokiaľ tento k týmto tvrdeniam nepredloží žiadne relevantné dôkazy. Tvrdil tiež, že zádržné právo možno uplatniť len na účely zabezpečenia existujúcej splatnej pohľadávky, ktorá musí byť vždy účtovaná v účtovníctve obchodnej spoločnosti. Ďalšou podmienkou výkonu zádržného práva je, aby sa zadržované hnutelné veci dostali do dispozície žalobcu (správne zrejme žalovaného) dobromyseľne, čo sa v tomto prípade nestalo. Nájomná zmluva bola dohodnutá medzi nájomcom a žalovaným ústne v období od 01. 06. 2021 do 30. 09. 2021, síce neplatne (pozn. odvolacieho súdu, nebola uzavretá písomne), ale zo správania zmluvných strán bolo jasné, že žalovaný súhlasí, aby nájomca naďalej užíval jeho priestory za odplatu, pričom za ich užívanie si riadne vyúčtoval odmenu, ktorá mu aj bola uhradená. Za takto zabehnutých a dlhotrvajúcich vzťahov bolo zrejme, že nájomca mal obrábacie stroje vo svojej výlučnej dispozícii a ani na jeden moment ich nezveril do dispozície žalovaného. To, že tieto stroje boli vnesené do priestorov žalovaného neznamena, že boli dané do dispozície žalovaného. Zároveň poukázal na skutočnosť, že obrábacie stroje neboli vo vlastníctve nájomcu. Ďalej sa pridrižoval všetkých tvrdení a vyjadrení vykonaných v konaní. Rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

10. Krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie prejednal viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia pojednávania na prejednanie odvolania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP z totožných dôvodov potvrdil.

11. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 toho istého ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Podľa ustanovenie § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevyporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

13. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, z ktorého vyvodil aj správne právne názory, v konaní nezistil, že by niektorej zo strán bola odňatá možnosť konať pred súdom a ani, že by odôvodnenie rozsudku okresného súdu bolo nedostatočné. Okresný súd sa jasne, zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu vypořiadal s argumentáciou a námietkou žalovaného týkajúcou sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, jasne, stručne a zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu

nepovažoval za dôvodné vykonanie ďalšieho dokazovania vo veci ohľadom skutočnosti, ktoré súd nepovažoval za sporné, v konaní boli predložené originály kúpnych zmlúv, ktorými žalobca nadobudol predmetné obrábacie stroje do svojho vlastníctva a či už listinnými dôkazmi alebo aj svedeckými dôkazmi boli jasne ozrejmene okolnosti uzavretia týchto zmlúv. Na základe uvedeného potom súd následne skúmal, či žalovaný realizoval zádržné právo v súlade so zákonom, konkrétne v súlade s ustanovením § 151s ods. 1 O. z. a s § 672 ods. 1, 2 OZ.

14. Podľa § 151s ods. 1 O. z. kto je povinný vydať hnuiteľnú vec, môže ju zadržať, aby zabezpečil svoju splatnú peňažnú pohľadávku voči tomu, komu je inak povinný vec vydať. Nemožno však zdržiavať vec svojvoľne alebo ľstivo odňatú.

15. Žalovaný v konaní nepreukázal, že má voči žalobcovi splatnú peňažnú pohľadávku, a teda realizácia zádržného práva žalovaným podľa ustanovenia § 151s ods. 1 O. z. je nezákonná.

16. Podľa ustanovenia § 672 ods. 1 O. z. na zabezpečenie nájomného má prenajímateľ nehnuteľnosti záložné právo k hnuiteľným veciam, ktoré sú na prenajatej veci a patria nájomcovi alebo osobám, ktoré s ním žijú v spoločnej domácnosti, s výnimkou vecí vylúčených z výkonu rozhodnutia. Podľa ods. 2 záložné právo zanikne, ak sú veci odstránené skôr, než boli spísané osobou poverenou súdom, ibaže by boli odstránené na úradný príkaz a prenajímateľ ohlási svoje práva na súde do ôsmich dní po výkone. Ak sa nájomca sťahuje alebo ak sa odstraňujú veci, napriek tomu, že nájomné nie je zaplatené alebo zabezpečené, môže prenajímateľ zadržať veci na vlastné nebezpečenstvo, do ôsmich dní však musí žiadať o súpis osobou poverenou súdom, alebo musí veci vydať. Osobou poverenou súdom môže byť aj súdny exekútor.

17. Z ustanovenia § 672 ods. 2 O. z. vyplýva, že prenajímateľ (v súdnej veci žalovaný) môže zadržať veci na vlastné nebezpečenstvo len v prípade, ak sa nájomca sťahuje alebo ak sa odstraňujú veci napriek tomu, že nájomné nie je zaplatené alebo zabezpečené. Táto podmienka v súdnej veci nie je splnená, vzhľadom k tomu, že si žalovaný voči nájomcovi uplatňuje peňažnú pohľadávku nie titulom nájomného, ale titulom zmluvnej pokuty, ak by si však svoju pohľadávku aj uplatňoval titulom nájomného, žalovaný nepreukázal, že do 8 dní požiadal o súpis vecí osobou poverenou súdom, a teda realizácia zádržného práva žalovaným je aj z tohto dôvodu nezákonná.

18. Okresný súd sa v konaní vysporiadal s každou relevantnou námietkou vznesenou v konaní žalovaným. Okresný súd sa zaoberal podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní a tvrdenia žalovaného v odvolaní sú vlastne len opakovaním dôvodov, ktoré predniesol pred súdom prvej inštancie. Síce každý občan má právo na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/124/2019). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie popísal obsah podstatne skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Vysporiadal sa vo svojom napadnutom rozhodnutí so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré vydal. Rozhodnutie súdu prvej inštancie má všetky náležitosti, súd prvej inštancie nekonal procesne zmätočným spôsobom. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu a vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument a práve na tieto argumenty žalovaného prednesené v konaní okresný súd špecifickú odpoveď dal. Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je

vecou súdu a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania, nevykonal všetky navrhované dôkazy, alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strán sporu (porovnaj R 125/1999). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu, a ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodnosti nároku žalobcu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premisí dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a aj spravodlivé. Uvádzanie akýchkoľvek ďalších dôvodov v rozhodnutí odvolacieho súdu by bolo vlastne len opakovaním dôvodov, ktoré aplikoval súd v napadnutom rozsudku, a keďže odvolací súd rozsudok okresného súdu považuje za vecne správny, v celom rozsahu ho potvrdil, a to z totožných dôvodov.

19. Rozsudok okresného súdu bol potvrdený aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorom okresný súd správne rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, podľa pomeru úspechu strán v spore.

20. Podľa rovnakého ustanovenia § 255 ods. 1 (v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP) rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania aj odvolací súd. Žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, a preto odvolací súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).